

Tóth Krisztina

A MEGFOGHATATLANRÓL

Alighogy írni kezdtem, máris azt
érezem, nem ezt akartam mondani,
és az fog elsikkadni pont, ami
körülfoghatna. Nézzük azt,

ahogy a hegyi úton állsz, grimaszt
vágva, hogy ne fotózzalak. Aki
örökké próbál félrehajlani,
az nincs jelen. Időnként felriaszt

az elszalasztott kép. Belobban
a széleken, és összeégsz ravaszkas
mosollyal pöndör műanyagga: jól van,

megsemmisültél. Úgy hozná a hangzás,
hogy a végén a neved még kimondjam
búcsúzól, de félrehajlasz végleg.

Imreh András

MIÉRT SZERETEM AZT A HÁZAT?

Minek beszélni róla? Úgysem értenéd.
Hiába mondanám el, hogy a homokfehér fal
a lőrészerűen apró kisablakokkal,
a déli oldalon az emeleti balkon,
vagy az az egyirányú, egészen hihetetlen
fotólabori fény a tiz év előtti Menton
vagy Almádi sosem látott épületét
idézi – öltözöt egy sivatagi strandon –,
– hiába, mert ez így csak gondolatbeli
ház, egy régóta alvó tudat pipálta kép.
Lehet, hogy téged épp ez érdekel: a lelkem.
De én nem ezt akartam mondani.

Vagy, persze, ezt. De másképp. Ha volna róla fénykép –

– ismeretlen fiú: kinyúlott nyaku garbó,
 egy-két napos borosta, hunyorgástól mosolygó
 komor arc közepén háromszögletű árnyék,
 s a kép hátán a dátum: '975 –
 ennyit tudunk. De fel sem merül, hogy sem őt,
 sem a kép apropóját nem ismerjük, ezért
 nincs is hozzá közünk, mivel maga a kép,
 e sovány és mulandó síkbéli testiség
 tapadós ujjaink közt – önmagáért beszél.

Beszél-e önmagáért? Ha szóba állsz vele.
 Ahhoz, hogy megszeress egy tárgyat, eleve
 szeretned kell. Ezerből egy ilyen van. S ha ketten
 csészékről, régi könyvek illatáról beszélni
 tudnak: ritka szerencse – különösen, ha férfi
 az egyikük. – – Na és a szeretők?

Amikor éjszaka, még elalvás előtt
 valami igazán jólesőre szeretnék
 gondolni, két pihés, kamasz iker madárként
 repdeső kezéd és a Fodor utcai ház
 együtt jutnak eszembe. Álomi hárememben
 a rég halott, vecsési Rabló kutya vigyáz,
 hogy maradjanak együtt, kik egymást sose látták:
 barátaim, a nők, a könyvek és a macskák –
 apám, a negyvenéves, fél strófa angol ének,
 a „Four and twenty blackbirds”, a Lolka-Bolka-filmek,
 egy Vörösmarty téri vagy maribori flekken;
 Eberhardt zongorista, akinél senki szebben,
 és Lincoln buszsofőr a piros nyolcas buszon,
 s hogy nyár van és fenyőszag és kakaót iszom – – –

De mért szeretsz te engem?

Ha mint a kő alól kilógó gyikfarok –
 magát az állatot meglátnod reménytelen.
 Ha nem mondhatom, amit akarok:
 hogy tegnap legyél velem.

ÁLLATKERT

A majomházban záróra előtt
– mint vízszintes libikóka – egy ember
dermedt, jégkorszakbeli figyelemmel
nézi a gorillát, s az nézi őt.

Béna állkapcsok: a két szájban ázott
perec és rágógumi. Még szavak
és makogás, mint fehérjespirálok
kerengnek az üvegtető alatt –
vagy ölelkező, néma angyalok:

e késő órán, az elégtelen fény-
ben nem láthatják, mi van a Teremtmény
négy öklében: hüvelykujj vagy gyilok.

Simon Balázs

A FÉRJ

Nyomornegyedek hivatásos
Varázslónője lettél,
Kitágult orrcimpákkal
Szagolsz bele lichthofok
Sűrű levegőjébe az
Elérhetetlen után, és
Beszélsz hosszan, lázasan
Olykor halkán, közömbösen
Ordas fotójokbe merülve,
Mint mocsárba jólesőn,
Ezeréves leletként szorítva
Bájtalan kezedbe egy
Fénytelen és karistolt kést
A karfa dióerezetére vetve
Néhány pillantást, mielőtt
Meghámozod almád, amit egy
Készszéges kéz nyújt oda,
Hájas vagy és puha, rengő
Tészták között ott az egész